

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **LINEA Property, s.r.o.**, Drieňová 34, Bratislava, IČO 31 322 247, zastúpenej Mgr. Rastislavom Skovajsom, advokátom, Laurinská 3, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/29/2023 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a tiež zrušiť rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 18C/115/2011 z 2. júna 2022. Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj rozsudku okresného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Okresný súd vo veci žaloby podanej sťažovateľkou proti žalovaným I. MH Manažment a.s. a II. Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky o určenie, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Ružinov,

rozhodol rozsudkom sp. zn. 18C/115/2011 z 2. júna 2022 tak, že žalobu zamietol a žalovaným priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Vo vzťahu k výroku II o náhrade trov konania sťažovateľka namietala jeho vecnú nesprávnosť v dôsledku nesprávneho posúdenia osobitných skutkových okolností prejednávanej veci zavinených žalovanými, v kontexte čoho súd nesprávne neaplikoval § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a preto nemal priznať žalovaným náhradu trov konania.

5. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovaným priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd vo vzťahu k odvolacej námietke neaplikovania § 257 CSP prvoinštančným súdom uviedol (bod 46), že *„odôvodnenie aplikácie § 257 spočívalo len v posúdení skutkových okolností prejednávanej veci zavinenými žalovanými bez bližšej špecifikácie. Náhrada trov sporového konania je ovládaná zásadou úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď boli naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospieje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Je akceptovateľné, aby šlo tak o skutočnosti súvisiace s priebehom konania, ako aj o skutočnosti existujúce mimo konania (najčastejšie pomery strany). Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie §257 CSP nielen charakter konania, alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán sporu v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným, a ďalším pomerom strán sporu. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je dôvodné použitie ustanovenia § 257 CSP, nakoľko neboli splnené procesné podmienky pre jeho aplikáciu. Odvolací súd poukazuje práve na to, že žalobca nepopísal okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by viedli k dôvodnosti posúdenia nároku na náhradu trov konania podľa § 257 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že túto normu nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek bez zreteľa na základe zásady rozhodovania o trovách konania, ktorou je v danom prípade zásada úspechu strany v konaní, pričom skutkové okolnosti prejednávanej veci viedli práve k úspechu žalovaných, ktorým náhrada trov patrí.“*

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa sťažovateľky je všeobecný súd povinný vyhodnocovať použitie § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania *ex offō*. Krajský súd pri rozhodovaní § 257 CSP ústavne nekonformne a nesprávne aplikoval, keď na zistený skutkový stav a relevantné skutočnosti *ex offō* predmetné ustanovenie neaplikoval, ako aj tým, že nekonštatoval splnenie podmienok hypotézy § 257 CSP v prejednávanej veci.

7. Krajský súd nezohľadnil, že v rozsudku okresného súdu (bod 71) boli opísané jednotlivé uznávacie prejavy žalovaných vo vzťahu k nárokom sťažovateľky uplatňovaným žalobou. Je zrejmé, že žalovaní materiálne akceptovali sťažovateľkou tvrdené vydržanie sporných pozemkov, keďže žalovaný 1 tvrdil, že sporné pozemky boli vložené do majetku sťažovateľky pri jej založení, v dôsledku čoho je ich spoluvlastníčkou, pričom navyše v danom čase (tak ako dosiaľ bola

sťažovateľka evidovaná na listoch vlastníctva ako podielový spoluvlastník sporných nehnuteľností) žalovaní namietali absenciu pasívnej vecnej legitímácie.

8. V kontexte uvedených skutočností, ako aj v kontexte povinnosti súdu *ex offio* posúdiť splnenie podmienok hypotézy § 257 CSP sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, ústavne nekonformné a vecne nesprávne, pretože pri ústavne konformnej aplikácii § 257 CSP odvolacím súdom nemala byť žalovaným 1 a 2 priznaná náhrada trov prvoinštančného konania ani odvolacieho konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 46) je založené na aplikácii a interpretácii § 257 CSP, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (prehnaný formalizmus) a ktorá vedie k popretiu predmetnej kogentnej normy.

9. Z pohľadu podmienok hypotézy § 257 CSP odôvodňujúcich nepriznanie nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (ako ani trov odvolacieho konania) žalovaným 1 a 2 a ich vyhodnotenia sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu v napadnutých výrokoch o trovách konania má neprímerane tvrdý dopad na sťažovateľku a predstavuje negáciu spravodlivosti. Konajúce všeobecné sudy mali zohľadniť predovšetkým podiel oboch sporových strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a skutkové okolnosti sporu vo vzťahu k potrebe prihliadania na princíp spravodlivosti, ako aj osobné pomery sťažovateľky, keďže uložená povinnosť úhrady trov konania dramaticky zasiahne do majetkovej sféry sťažovateľky, ktorá navyše prišla o sporné pozemky v rozsahu podielov, ktoré boli predmetom konania.

10. Napadnutý rozsudok je aj s poukázaním na ustálenú judikatúru ústavného súdu podľa sťažovateľky nezákonný, nespravodlivý, arbitrárny, keďže je vo výrokoch o náhrade trov konania v rozpore s § 257 CSP a jeho ústavne konformnou aplikáciou. Krajský súd neskúmal a nevyhodnocoval existenciu okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré mu boli *ex offio* známe z odvolacieho prieskumu rozsudku okresného súdu.

11. Povinnosť sťažovateľky nahradiť trovy prvoinštančného konania a trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu žalovaným 1 a 2 zasahuje do majetku vlastneného sťažovateľkou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) rozsudkom krajského súdu vo vzťahu k uloženiu povinnosti sťažovateľke ako neúspešnej strane v konaní uhradiť trovy konania (prvoinštančného aj odvolacieho) v plnom rozsahu. Sťažovateľka zastáva názor o potrebe aplikácie § 257 CSP vo svojej právnej veci vzhľadom na okolnosti sporu, ku ktorej mal krajský súd pristúpiť *ex offio*.

13. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne

nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv podľa § 132 ods. 2, resp. od 1. decembra 2025 § 132 ods. 1 druhej alternatívy zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). S takýmto postupom sťažovateľa je spojený právny následok neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti.

14. Sťažovateľka v odvolaní proti rozsudku okresného súdu (výrok II) nepopísala okolnosti hodné osobitého zreteľa, ktoré by boli dôvodné pre aplikáciu § 257 CSP (odsek 5 tohto odôvodnenia). V ústavnej sťažnosti sťažovateľka opakovane zdôrazňuje povinnosť všeobecného súdu skúmať tieto okolnosti *ex officio*, teda bez ohľadu na námietky strany v konaní, ktorá sa aplikácie § 257 CSP dožaduje. Ústavný súd uvádza, že pokiaľ boli výnimočné okolnosti právnej veci sťažovateľky týkajúce sa možnosti použitia § 257 CSP sťažovateľke známe, čo nepochybne vyplýva z jej sťažnostnej argumentácie, bolo (z hľadiska možnosti úspešného podania ústavnej sťažnosti) potrebné tieto uplatniť už v konaní pred všeobecnými súdmi, čo nevyužila, čím sa pripravila o možnosť, aby sa nimi odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zaoberal a adekvátnym spôsobom na ne reagoval. Sťažovateľka sa nemôže odvolávať na zásadu „*ex officio*“ a v „premiére“ predostrieť svoju zásadnú argumentáciu až v konaní pred ústavným súdom (tzv. materiálna neprípustnosť ústavnej sťažnosti), keďže ústavný súd má kompetenciu zasiahnuť len vtedy, ak všeobecné súdy v rámci súdneho konania pri poskytovaní súdnej ochrany zlyhajú.

15. Poskytovať ochranu základným právam je tak nielen úlohou ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov. Ak zásadné námietky sťažovateľka uplatnila až v ústavnej sťažnosti, nemožno jej postup označiť za súladný s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti práve formálnym a materiálnym vyčerpaním všetkých právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľke priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd, a to pred jej podaním. Ústavný súd preto s ohľadom na princíp subsidiarity vo vzťahu k uvedeným právam sťažovateľky odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (§ 132 ods. 1 druhá alternatíva zákona o ústavnom súde) a nezaoberal sa možnými súvzťažnosťami s konaním o dovolaní podľa Civilného sporového poriadku.

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti už stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu